

слѣдъ 7 часа. Ще позлатя тогова, който донесе лѣкарството на врѣме.

— Господарю, само Едди може да езди Герда; друго тя не допуска при себе си, подъ друго тя ще скача като безумна и ще го хвърли, а Рикардо не ще може да отиде и да се върне: това може само Герда.

Старото, все още красиво, лице на Валдковски поблѣдня.

— Може би, Едди да се наеме? — като човѣкъ, кога потѣва, се хвана той за послѣдната надежда.

— Едди? ... Не, сами вижте: днесъ го тресе такава треска, щото ние мислѣхме, че душата му ще излѣзе ... Той не може се задържа на седлото и ще падне още на първия километъръ.

Слугитѣ мълчаливо гледаха.

Слугата донесе чантата и я подаде на господаря. Изведоха кобилата отъ обора. Но едвамъ кракътъ на Валдковски се допре до стремето и Герда трепна, като ударена, отскочи на страна и цѣла разтреперана втренчи очитѣ си, запалени, като вжгленъ, въ своя ездачъ.

— Боже съхрани, господарю: тя ще ви убие ... Та това е цѣлъ звѣръ ... Не я гледайте, че е тънка ... Тя е страшно силна! — убѣждаваха го изплашенитѣ слуги, които едва държеха юздата на буйното животно.

Валдковски, отчаянъ, чупѣше ржцѣ.

— Боже, отиде ми дѣтето!

Малка ржчица се допрѣ до лакета му.

— Позволи да отида азъ съ Герда ... Азъ ще летя, като вѣтъръ ... азъ по-скоро ще донеса лѣкарството ... Азъ съмъ лека, пѣкъ и Герда ме оби-